

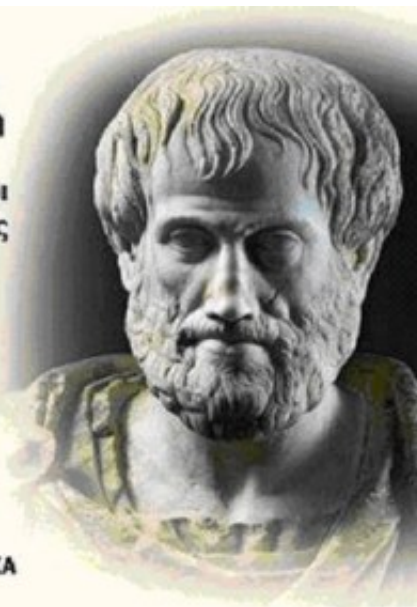
Σύγχρονες μορφές τυραννίας κατά τον Αριστοτέλη

του Βασιλείου Μακρυπούλια*

«...Επιδίωξη της τυραννίας είναι να πτωχεύσουν οι πολίτες, αφ' ενός για να συντηρείται με τα χρήματα τους η φρουρά του καθεστώτος, και αφ' ετέρου για να είναι απασχολημένοι οι πολίτες και να μην τους μένει χρόνος για επιβουλές.

Σε αυτό το αποτέλεσμα αποβλέπει τόσο η επιβολή μεγάλων φόρων, η απορρόφηση των περιουσιών των πολιτών, όσο και η κατασκευή μεγάλων έργων που εξαντλούν τα δημόσια οικονομικά...»

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑ

Ο Σταγειρίτης φιλόσοφος

Αριστοτέλης

1. Μέσα από τη σοφία του Αριστοτέλους κατανοούμε κάπως τι συμβαίνει γύρω μας σήμερα.

Αναφέρει ο μεγάλος Σταγειρίτης: «Επιδίωξη της τυραννίας είναι να πτωχεύσουν οι πολίτες, αφ' ενός για να συντηρείται με τα χρήματά τους η φρουρά του καθεστώτος και αφ' ετέρου για να είναι απασχολημένοι οι πολίτες και να μην τους μένει χρόνος για επιβουλές. Σε αυτό το αποτέλεσμα αποβλέπει τόσο η επιβολή μεγάλων φόρων, η απορρόφηση των περιουσιών των πολιτών όσο και η κατασκευή μεγάλων έργων τα οποία εξαντλούν τα δημόσια οικονομικά» (Αριστοτέλους Πολιτικά).

Ο Σταγειρίτης φιλόσοφος γνωρίζει μέσα από τον οξυδερκή στοχασμό του ότι στις ελεύθερες πολιτείες η οικονομία στηρίζεται στην εθνική και προσωπική ανάπτυξη. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Αριστοτέλης έχει αναπτύξει πλήρη οικονομική θεωρία (θα υπεστήριζα ότι η σύγχρονη χρηματοπιστωτική οικονομία έχει τις βάσεις της στον Σταγειρίτη Έλληνα φιλόσοφο). Συγκεκριμένα ο Μακεδών φιλόσοφος είναι από τους πρώτους που διαχωρίζει την οικονομική αξία σε δύο μέρη: 1. Αξία της χρήσης (χρηστική αξία), 2. Ανταλλακτική αξία. Ας πάρουμε για παράδειγμα ένα ζευγάρι παπούτσια. Η κατασκευή αυτού του πράγματος σκοπό έχει να προφυλάσσει τους ανθρώπους από το κρύο (χρήση). Οι άνθρωποι όμως σταδιακά το ανταλλάσσουν με κάτι άλλο. Δίνουν αυτό το ζευγάρι και παίρνουν κάτι άλλο. Αυτό είναι το ανταλλακτικό στάδιο της οικονομίας. Σύμφωνα με το Σταγειρίτη το χρήμα εφευρέθηκε προκειμένου οι άνθρωποι να έχουν ένα μέτρο συμμετρίας στην ανταλλαγή. Ο Αριστοτέλης όμως σωστά σκεπτόμενος ουσιαστικά απορρίπτει κάθε περίπτωση σωστής συμμετρίας του χρήματος. Διότι οι άνθρωποι ρέπουν προς την πλεονεξία. Άρα το σωστό

είναι η χρηστική αξία των αντικειμένων. Σε κάθε περίπτωση ο ευσυνείδητος πολίτης θα ανταλλάσσει με δικαιοσύνη τα προϊόντα του.

Ουσιαστικά ο Σταγειρίτης αποκαλύπτει τον τρόπο διά του οποίου το χρήμα μπορεί να γίνει όπλο στα χέρια αδιστάκτων εξουσιαστών, όταν δεν αντιπροσωπεύει την πραγματική και ανθρώπινη αξία και ανταλλαγή των προϊόντων αλλά αντιπροσωπεύει κακές συμμετρίες και ψεύτικες ισορροπίες διεθνών εξουσιαστών και τοκογλύφων. Είναι και μοιάζει σαν να περιγράφει την εποχή μας. Οι άνθρωποι αποξενώνονται μεταξύ τους, δεν έχουν καμμία επαφή, μισούν την εργασία αλλά την εκτελούν αναγκαστικά μόνο και μόνο διότι θέλουν και επιθυμούν να πορισθούν τα αναγκαία προς επιβίωση. Εννοείται ότι στην Αριστοτελική κοινωνία ο έλλογος τρόπος της ενδελεχούς ζωής είναι αυτός που κανονίζει τη ζωή ως ευδαιμονία και όχι ως απλή επιβίωση. Όταν λοιπόν φθάσουν οι άνθρωποι στη σημερινή κατάντια της απλής επιβίωσης το όπλο στα χέρια των εξουσιαστών είναι το χρήμα. Το χρήμα που δεν υπακούει σε καμμία ανταλλαγή και πανανθρώπινη αξία «δούναι και λαβείν» αλλά έχει κανονισθεί ώστε μέσα από τις ασύμμετρες συμμετρίες και ανισόρροπες ισορροπίες των διεθνών τοκογλύφων με αυτόν τον τρόπο και αυτό το μέσον να καταστρέφει ανθρώπους, έθνη και λαούς. Αυτό το χρήμα και όχι οι υγιείς ανταλλαγές, χαρακτηρίζει τις κοινωνίες που χρησιμοποιούν την αισχροή πλέον χρηματιστηριακή οικονομία, τις κυβερνήσεις επίσης που συμφωνούν με αυτούς τους ανθρώπους που επαγγέλλονται την χρηματιστηριακή οικονομία, και καταντούν στυγνές τυραννίες.

Γιατί καταντούν στυγνές τυραννίες. Διότι καταρχήν βλέπουν τους ανθρώπους –πολίτες, όχι απ' ευθείας αλλά πλαγίως διά του χρήματος. Μέσα από τον καθρέπτη του νομίσματος, άρα λείπει η προσωπική επαφή ειλικρινείας μεταξύ κυβερνώντων και κυβερνωμένων. Οι κυβερνώντες επιθυμούν πλέον διά του χρήματος, της αβάσταχτης φορολογίας, της πλήρους σύνδεσης του παντός με την υλικότητα και την χρηματιστηριακή οικονομία, να ελέγχουν τους πάντες και τα πάντα και να τους οδηγούν εκεί όπου επιθυμούν. Αυτή η τακτική όμως είναι τυραννική. Η κυριότερα συνέπεια όλων αυτών δεν είναι άλλη παρά η φήμωση των πολιτών οι οποίοι μέσα από το άγχος της υλικής άγρας και ανεπάρκειας δεν μπορούν να ορθώσουν φωνή διαμαρτυρίας και αντίστασης.

Βέβαια η πορεία του χρήματος είναι πονηρή και εξόχως εξαλλοιωτική. Στην αρχή υπάρχει η αχαλίνωτος δημοκρατία του όλα επιτρέπονται. Οι πολίτες παρασύρονται και επιζητούν το ευχάριστο και όχι το ωφέλιμο. Ο νούς υποχωρεί μπροστά στις απολαύσεις. Το χρήμα κυβερνά και παρασύρει. Ο Πλάτων είναι σαφής στην Πολιτεία του: «Γιατί η αχαλίνωτη ελευθερία δεν κάνει τίποτε άλλο παρά να μεταβάλει σε υπερβολική δουλεία και τους πολίτες και τα κράτη». Ο άνθρωπος μαθαίνει να ζει σε σχέση με την ύλη και τη σημαία της, το χρήμα. Τότε η παμπόνητη εξουσία αφαιρεί το χρήμα και οι άνθρωποι αρχίζουν να ζούν τη νέα ολιγαρχία ως σκλάβοι. Σε μία εποχή που όταν ανακαλύψουν τους κεκαλυμμένους τυράννους είναι αργά. Ο Αριστοτέλης με τη διεισδυτική ματιά του διακρίνει την κρυφή δουλεία της χρηματιστηριακής οικονομίας και για αυτό θεωρεί ότι το χρήμα και οι φόροι (τρόπος συνεχούς ελεγχσιμότητας των πολιτών) μετατρέπουν τον άνθρωπο σε δούλο παθών και όχι έλλογης ζωής. Η ζωή των παθών στο Σταγειρίτη είναι η χειρότερη τυραννία διότι υποδουλώνει τον άνθρωπο στον κατώτερο κόσμο της ύλης και τον εμποδίζει να προχωρήσει στην άνω οδό. Σήμερα δυστυχώς ο φιλόσοφος μάλλον δικαιώνεται, σε μία εποχή όπου η πληροφορία της τεχνολογίας έχει νικήσει το χρόνο αλλά η αγάπη και ο Λόγος μεταξύ των ανθρώπων έχουν νικηθεί μέσα στο πέρασμα του χρόνου.

2. Πίσω από κάθε γεγονός υπάρχει πάντα μία αιτία (ο Σταγειρίτης διέκρινε τέσσερες αιτίες). Εμείς απλά θα προσπαθήσουμε να συζητήσουμε ότι πίσω από την πολυδιαφημισμένη κατάργηση των αρχαίων Ελληνικών (έστω μείωση) των Θρησκευτικών, των παρελάσεων, της πρωϊνής προσευχής και όποιων άλλων μαθημάτων ή εκπαιδευτικών θεσμών που θεωρούνται από αυτή την κυβέρνηση ως αναχρονιστικά, κρύβονται άλλοι λόγοι οι οποίοι αργά ή γρήγορα θα εμφανισθούν στους δυσμοίρους Έλληνες οι οποίοι έχουν αφήσει την τύχη τους στα πλήρως αποπνευματικοποιημένα ΜΜΕ. Καταρχήν σε όλες αυτές τις διακηρύξεις λείπει η συνέπεια. Ή θα είσαι –όπως εσύ δήθεν το εννοείς–

και στα δύσκολα οικονομικά αριστερός ή δεν θα είσαι πουθενά αριστερός(όπως οι αριστεροί θεωρούν τελείως παραπλανητικά τον εαυτό τους, ότι μετά από αυτούς δήθεν αρχίζει η αδικία και η ανισότητα, κάτι που δεν ισχύει σε καμμία των ιστορικών περιπτώσεων).Δεν μπορεί να συνεχίσεις την ίδια οικονομική πολιτική των προκατόχων σου, να έχεις απαντήσει με το «ναι» στους ευρωπαίους εταίρους, να φέρεις φόρους και αίμα, αλλά ξαφνικά στην παιδεία(η οποία ως αλωθείσα από μέσα από τη γνωστή θολοκουλτούρα αποτελεί εύκολη λεία)να σηκώνεις το δήθεν φλάμπουρο της δήθεν επανάστασης.

Η παραβίαση του συντάγματος είναι πασιφανής. Το σύνταγμα στο άρθρο 16 συζητεί για Εθνική και Θρησκευτική παιδεία. Άρα ο στόχος είναι αυτός. Η παιδεία δεν θα πρέπει να είναι Εθνική και Θρησκευτική. Σε μία Ελλάδα η οποία αποτελείται από τους νομίμους Έλληνες πολίτες, οι οποίοι στο βωμό της νομιμότητας πληρώνουν με την τσέπη τους και τη ζωή τους όσα τους έχουν ετοιμάσει τα μεγάλα αφεντικά, σε μία Ελλάδα η οποία φιλοξενεί τους γνωστούς επισκέπτες εκ της Ασίας και της Αφρικής, σε αυτή την Ελλάδα η παιδεία θα πρέπει να είναι άχρωμη, άγευστη, άοσμη, χωρίς Θρησκευτικά και παρελάσεις(προκειμένου να υποδεχθεί μετά βαΐων και κλάδων τα «ταξικά μας αδέρφια εκ της Ασίας και Αφρικής»).Αυτή είναι η ουσία του όλου θέματος. Άρα συνεχίζεται η πολιτική του μεγάλου «ναι» διότι αυτό το άχρωμο, άοσμο σχολείο είναι το όνειρο των ευρωπαίων εξουσιαστών. Άρα και σε αυτό το θέμα κάποιои δεν αποδεικνύονται αριστεροί(με τον τρόπο που το εννοούν).Ούτως ή άλλως μέσα από τη διεθνιστική κουλτούρα τους (η οποία αποδεικνύεται υποταγμένη στα αφεντικά των Βρυξελλών)δεν μπορούν να σηκώσουν την Ελληνική σημαία ψηλά και να δώσουν το στίγμα ενός πραγματικά Ελληνικού και συγχρόνου σχολείου.

Χαρακτηρίστηκαν τα Αρχαία Ελληνικά ως παρά φύσιν διδασκόμενα σε περισσότερες ώρες από αυτές των νέων Ελληνικών. Ο όρος είναι ιδιαιτέρως ατυχής όπως και η όλη τοποθέτηση. Η αρχαία Ελληνική γλώσσα είναι οντολογική γλώσσα, μάλιστα είναι αυτή που βρήκε τις κατάλληλες λέξεις ώστε να περιγράψει τη φύση του ανθρώπου(ων, ίστωρ, αγαθός, ευδαίμων κ.λ.π.).Είναι αυτή η οποία όταν χρειάζεται να δώσουμε τον υπερθετικό του «καλός» απλόχερα μας δίνει τον τύπο «κάλλιστος», διότι η νέα Ελληνική δεν έχει κάτι το αντίστοιχο. Είναι αυτή η οποία μας δίδει τη λέξη «είδηση» από την υποτακτική του οίδα διότι η νέα Ελληνική δεν έχει κάτι το σχετικό. Σε κάθε περίπτωση είναι δυνατόν να χωρίσεις ένα φύλλο χαρτιού κρατώντας μία μόνο σελίδα; Η απάντηση είναι όχι, μπορείς όμως να μουντζουρώσεις αισχρά τη μία από τις δύο σελίδες εάν θέλεις να αποβλακώσεις ένα Έθνος και υποχρεωτικά να το αποκόψεις από τις ρίζες του. Ούτως ή άλλως η σημερινή νεολαία του κινητού και της εικονικής πραγματικότητας ζεί πέρα από τα βαθέα νοήματα του Αρχαίου Ελληνικού Πολιτισμού(λάθος συμπέρασμα, οι νέοι μας και οι νέες μας είναι tabula rasa (άγραφος χάρτης)αρκεί εμείς να το καταλάβουμε και να ζωγραφίσουμε στο μυαλό τους και στη ψυχή τους όλα τα αθάνατα Ελληνικά σύμβολα ζωής).

Όλες οι αρχές των σημερινών κυβερνήσεων(δεξιών και αριστερών)προέρχονται μέσα από τον Ελληνισμό και τη μίξη του με ανωτέρους φορείς πνεύματος και πολιτισμού(ας πούμε τη χριστιανική θρησκεία).Η Πλατωνική τετρακτύς των αρετών (δικαιοσύνη, ανδρεία ,σοφία και σωφροσύνη) είναι αυτή που διαφημίζεται στο σημερινό κόσμο. Πόσο διαφημίσθηκε από τον Μάρξ η έννοια της δικαιοσύνης; Πόσο διαφημίσθηκε από τους σημερινούς επιστήμονες η έννοια της εφηρμοσμένης σοφίας; Η ανάγνωση της αρχαίας Ελληνικής προσφέρει την πηγή των γνώσεων και τη γεύση του ηγεμονισμού στον αναγνώστη επειδή προσφέρει απ' ευθείας τις οντολογικές και φιλοσοφικές συμπαντικές ισορροπίες. Όταν ο νέος διαβάσει ότι η προστακτική του εμί είναι η ίδια με την προστακτική του οίδα(γνωρίζω)καταλαβαίνει ότι το να είσαι ισοδυναμεί με το να γνωρίζεις. Γιατί αφαιρούμε το δικαίωμα στους νέους μας και στις νέες μας να μεθέξουν κατ' ευθείαν του αρχαιοελληνικού κειμένου; Σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να καταργηθεί η διάκριση νέων και αρχαίων Ελληνικών. Τα Ελληνικά είναι μία και αδιαίρετος γλώσσα από την αττική διάλεκτο έως σήμερα. Αλλιώς να λέμε «καλότατο» και όχι κάλλιστο, αλλιώς να ψάξουμε άλλη λέξη για το «πρόσωπο»(προέρχεται από τον παρακείμενο του ορώ=όπωπα).

Ίσως γι αυτό τελικά ασχολούμαστε τοιούτως με τα «Αρχαία Ελληνικά». Διότι θέλουμε να αλλοιώσουμε τη φύση ενός ολοκλήρου Έθνους, θέλουμε τον Ελληνικό λαό να εισέλθει στην κατάσταση της βραχείας μνήμης. Να αποκοπεί από τη γνώση, τη συναίσθηση και τη φαντασιακή ενόραση που προσδίδει η γλώσσα του Πλάτωνος και του Αριστοτέλους. Διαβάζοντας κείμενα Ελλήνων φιλοσόφων εκ του πρωτοτύπου αποκτούμε δυνατή ψυχή και στάση ζωής αλλά και αναλυτικό πνεύμα. Μάλλον αυτά στοχεύονται μέσα από την πολεμική ενάντια στα Αρχαία Ελληνικά, όλα τα άλλα είναι προφάσεις εν αμαρτίαις. Συζητούμε για τα αρχαία Ελληνικά η γεωμετρική δομή των οποίων θαυμάσθηκε από μαθηματικούς οι οποίοι οφείλουν στη γλώσσα αυτή το μέλλον τους και την επιτυχία τους.

Η Ελληνική γλώσσα τονώνει τη λογική και ενισχύει την ηγεμονική στάση και ικανότητα του ατόμου. Γι' αυτό έχει τόση μεγάλη αξία όχι μόνο στον τομέα της πληροφορικής και στην υψηλή τεχνολογία αλλά και στον τομέα οργάνωσης και διοίκησης. Η Πλατωνική Ιδέα παράγεται από το ορώ-ορώ διότι η Ελληνική γλώσσα ορά τις συνεκτικές έννοιες του Εόντος (Όντος) και τον τρόπο πορείας τους και οργάνωσής τους. Η Αριστοτελική Ευδαιμονία μας καλεί να θυμηθούμε το Ηρακλείτειο «ήθος ανθρώπου ο δαίμων αυτού» υπό την έννοια ότι η Ελληνική γλώσσα ασχολείται βαθιά με το υπάρχον και καθοδηγεί νοερά και αξιολογικά τον άνθρωπο στην πορεία του προς το Επέκεινα πέρα από το δίλημμα ζωής και θανάτου. Κυριολεκτικά η Ελληνική γλώσσα ομιλεί αναλυτικά και δομικά για την υπάρχουσα ιδέα, φύση και άνθρωπο ως μεγέθη που καταδεικνύεται πώς επικοινωνούν μεταξύ τους οδηγώντας τον άνθρωπο διά της εσωτερικής οδού στη χώρα του Καλού. Η δομική λέξη των Ελλήνων (Πλατωνικός Κρατύλος) είναι το ύδωρ ως κινήσεις, από εκεί παράγεται η δράσις και η δραματική ποίηση. Η Ελληνική Λέξη ως οδό και τρόπο ενώνει όλα τα μεγέθη της διάστασής μας. Μάλλον τα παιδιά μας δεν έχουν πλέον την πολυτέλεια αυτής της μέθεξης. Για τους γνωστούς λόγους.

Σύμφωνα με το Βιτκενστάϊν «τα σύνορα της γλώσσας μας είναι τα σύνορα του κόσμου μας». Θέλοντας να μειώσουν τα άπειρα όρια της Ελληνικής γλώσσας άρα του Ελληνικού κόσμου και προσώπου οι σύγχρονοι εξουσιαστές χρησιμοποιούν την πρόσκαιρη εξουσία τους προκειμένου να χτυπήσουν το οντολογικό όπλο του Ελληνικού κόσμου, τη γλώσσα. Όπως σωστά αναφέρει ο Παπαπέτρου η γλώσσα αποτελεί το όχημα και τη σάρκα των σκέψεων. Αποστεώνοντας τις σκέψεις, καταστρέφοντας αυτό το όχημα κάποιοι καταδικάζουν σε υπαρξιακή ανυπαρξία το νεοΈλληνα. Ο οποίος επιβάλλεται πλέον να αφυπνισθεί παιδευτικά και πολιτιστικά. Αν και είναι ιστορικά φυσικό ο επόμενος κόσμος να χτισθεί με τις πέτρες από τα ερείπια του παρόντος πεπτωκότος κόσμου. Όταν θα αναγκασθούμε να χτίσουμε το επόμενο Ελληνικό σπίτι μας.

01.07.2016

* Ο Βασίλειος Μακρυπούλιας είναι δρ.φιλοσοφίας.

Πηγή: www.antibaro.gr/